

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 11727

Doknr.
344522

Dato
21-12-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 24. november 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 106 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 106:

”Vil ministeren kommentere artiklen om Louise Druedahl, SOU alm. del - Bilag 26, og er ministeren bekendt med omfanget af den praksis, der beskrives i artiklen, hvor kommunerne bevilger rådighedstimer i stedet for at betale den fulde løntakst til handicaphjælpere? Spørgsmålet stilles i forlængelse af udvalgs møde i SOU den 19. november 2020.”

Svar:

Jeg vil gerne understrege, at det ikke er rimeligt over for hverken borgerne eller hjælperne i hjælperordningerne, at timer, hvor der udføres aktiv hjælp til almindelige hverdagsaktiviteter, udmåles som rådighedstimer.

For ifølge udmålingsbekendtgørelsen forstås rådighedstimer som timer, hvor hjælperen er til stede, men hvor der kun undtagelsesvis udføres aktiviteter for borgeren, herunder i forbindelse med delt tjeneste eller ved et mere spredt hjælpebehov. Det er derfor ikke i overensstemmelse med lovgivningens formål, hvis en kommune udmåler aktiv tjeneste i forbindelse med borgerens hverdagsaktiviteter som rådighedstimer.

Det er meget vigtigt, at såvel kommunerne som Ankestyrelsen altid har for øje, at brug af rådighedstimer kun skal finde sted i de helt særlige tilfælde som ovenfor beskrevet. Når en person med handicap har brug for hjælp til toiletbesøg, til at få noget at drikke eller til at lukke eller åbne døren, som vi andre foretager os helt naturligt i vores hverdag, har jeg meget svært ved at se, at der skulle være tale om rådighedstimer.

Formålet med hjælperordningen er nemlig at skabe en fleksibel og helhedsorienteret ordning, og lovgivningen tilsiger allerede, at brug af rådighedstimer kun skal finde sted i helt særlige tilfælde og ikke kan dække hjælperes aktive tjeneste i forbindelse med borgerens hverdagsaktiviteter.

Jeg går naturligvis ud fra, at myndighederne følger lovgivningen og holder sig hjælperordningens formål for øje, når de træffer afgørelse i konkrete sager og aflønner medarbejderne efter deres faktiske arbejdsindsats.

Min opfattelse er, at den nuværende lovgivning er klar på området og allerede varetager de hensyn, der spørges til. Men hvis udmåling af rådighedstimer frem for aktive timer bliver et mere generelt problem, vil jeg se nærmere på, om der er behov for at præcisere de lovgivningsmæssige rammer. Jeg vil derfor i den kommende tid følge udviklingen på området.

Med venlig hilsen
Astrid Krag